

Du ska få min gamla cykel...

Du ska få min gamla cykel när jag dör heter det i visan. Nu visar det sig emellertid att det i vår stad (och kanske inte bara där förresten) finns ett antal individer, som antingen inte förstår textens innebörd, eller av andra skäl är förhindrade att avvakta cykelägarens frånfalle. Just precis käre läsare, vi har drabbats av cykelstöld, igen! Räkningen är för längesedan tappad, men att det rör sig om ett tvåsiffrigt antal av familjens velocipeder, som på detta sätt bytt ägare de senaste åren är helt säkert.

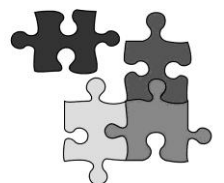
Låt oss göra en kort historia lång. För ett drygt år sedan inköpte jag ett stycke järnhäst av

Crousingmodel till min yngsta dotter Tilda. Hon erhölet denna gåva eftersom hon i samma veva, dels saknade fortskaffningsmedel (stulet), och dels passade på att fira övergången till sitt sextonde år i jordelivet. Lyckan var stor och Tilda sågs allt som oftast glida runt i staden på sin fina nya cykel. Dock tyckte hon att cykeln var lite slätstruken och beslöt därmed att fortskaffningsmedlet skulle ”pimpas”. ”Pimpa” är MTV-svenska och betyder ungefär att man tar något som ingenjörer, industridesigners och produktspecialister har lagt år av möda på att utveckla till fulländning. Sedan bygger man helt enkelt om det efter eget huvud. Allt för att tingesten i fråga, i det här fallet en trampcykel, på så sätt ska bli bättre, snyggare och ”coolare”.

Sagt och gjort, vi inköpte sprayfärg, läderfransar, ventilhattar i form av döskallar, samt ett tjusigt snirklat fogghorn med gummituta! Sedan skred vi raskt till verket, och i ett huj hade Tilda och jag förvandlat hela härligheten från en slätstruken dussincykel till ett underskönt tramdrivet smycke.

Lyckan var fullständig. Tilda och jag var mycket nöjda med vårt verk. Cykeln var ”pimpad”. Eftersom Tilda av erfarenhet är väl medveten om att det finns andra cyklister som ibland, troligen på grund av en viss synsvaghet, helt enkelt tar en annan cykel än sin egen i cykelstället, försåg Tilda sin ögonsten med ett rejält vajerlås. Med detta kunde hon stadigt förankra sin cykel i det offentliga rummet och på så sätt undvika dylika förväxlingar.

Efter detta förflöt en tid fylld av många fina cykelturer, ända tills den dag då Tilda parkerade sin cykel utanför en kompis hus. Som vanligt slog han vajern runt ram och hjul innan hon med små lätta ”hoppasteg” sprang sin kamrat till mötes. Efter en knapp timma kom hon ut på gatan igen och döm om hennes förvåning då cykeln inte längre stod på förväntad plats! Kvar fanns bara resterna av den med bultsax sönderklippta låsvajern. Cykeln var stulen och nu var goda råd dyra.

Tilda ringer naturligtvis omedelbart sin far. Då jag i vanlig ordning lugnt svarar i min telefon läser Tilda upp en så hiskelig ramsa i luren, att jag kan försäkra dig käre läsare, att densamma icke kan återges varken i tal eller i skrift, med mindre än att uppläsaren därefter må brinna i den eviga skärselden! Efter ett tag lugnade sig Tilda och jag förstod då alvaret i situationen varpå jag i min egenskap av rätträdig och ansvarstagande samhällsmedborgare föreslog för Tilda att vi skulle uppsöka lagens väktare, för att där med få hjälp i vårt trångmål. Sagt och gjort, vi gjorde upp om omedelbar träff på stadens polishus.

Jag kommer dit något före Tilda och ställer mig utanför för att invänta henne. Det är då som det i mitt tycke något oväntade händer. Plötsligt exploderar polishusets glasentré och i ett regn av glassplitter rycker en tät formation av tungt bepansrade elitpoliser fram i taktfast språngmarsch. Vid sidan av truppen av benhårda män springer det extremt vältränade och till tänderna beväpnade befälet. Taktfast skriker han stridsramsan till sin trupp.

- VI ÄR LAGENS LÅNGA ARM!
och truppen svarar skrikande med en röst.
- JA, VI ÄR LAGENS LÅNGA ARM!
- KROSSAR OCH DÖDAR NÄR VI FÅR LARM!
- JA, KROSSAR OCH DÖDAR NÄR VI FÅR LARM!
- INGET STOPPAR POLISENS MAKT!
- AVSKUM, SLÖDDER VAR PÅ ER VAKT!

Befälet kommenderar truppen halt varpå han marscherar fram till mig och gör halt med en kraftig smäll från de välpolerade kängornas klackar. I det här läget bör det erkännas att jag av förvåning tappat hakan en aning och nu står och stirrar fånig framför mig med öppen mun. Polisbefälet, axelbred som en betongblandare och med bröst och bringa som en fullvuxen oxen tornar upp sig framför mig. Hans knivskarpa stålblå blick skär som lasersvärd genom höstdunklet. Allt är för några sekunder stilla, några torra höstlöv rasslar över stenläggningen. Plötsligt tar mannen framför mig till orda.

- Vad med kan ordningsmakten hjälpa dig, laglydige skattebetalare?
- Jo, äeuhm...eeh, de, det är ingen stor sak men min dotter har fått sin cykel stulen... eeh den var fin, hon tyckte mycket om den...

Längre hinner jag inte innan polisbefälet med ett ryck sliter upp sin komradio och för den till munnen samtidigt som han mellan sammanbitna tänder hest väser fram.

- Ecco, ecco, charley, foxtrot, all units, we have a situation downtown LA! I repeat all units, down town!

Kort efter denna distinkta ordergivning lyfter fyra tungt bestyckade Tomahawkhelikoptrar från polishusets tak. Detta samtidigt som järnjaluserna till polisgarage far upp med en smäll och ut på gatan kör bepansrade sexhjulingar med vrålande motorer, tjutande sirener och blixtrande blåljus. På några sekunder förvandlas hela rådhusgatan till ett tjutande krigsinferno. Befälet väser i sin radio.

- Some punkheads has stolen a bike from a disent taxpayer. Bring them to me, dead or alive!

Efter en liten stund kommer en trupp polismän tillbaka. Mellan sig har de två yngre män och Tildas lila cykel. De kastar de yngre männen (jag skulle nog till och med vilja säga gossebarnen) på marken framför befälet och ställer fram stöldgodset till beskådan.

- Är detta er dotters cykel, ryter befälet?

Jag nickar förstummat.

- Befälet ler skevt mot männen på marken och tänder en fet cigarr som han sätter i mungipan och puffar frenetiskt.
- Let them burn in hell! Väser han mot sina kollegor innan de unga förbrytarna slås i järn och släpas bort för mångårig botgöring i saltgruvorna!

Nja, käre läsare du har säkert redan räknat ut att jag fabulerar? Riktigt så här gick det inte till och ska sanningen fram så är jag ganska glad för det. Dock hade jag kanske önskat mig ett lite större engagemang från stadsmakten än vad som i verkligheten blev fallet. Hör den sanna historien om hur ordningsmakten jagar morgondagens yrkeskriminella. Det vill säga dagens småtjyvar och slödder.

Under tiden jag stått och fantiserat hade Tilda i varje fall hunnit anlända, det tog ju lite tid för henne eftersom han ju som bekant endast hade apostlahästarna att tillgå för befordran av sin lekamen.

- Hej pappa, ska vi gå in?
- Ja, visst det gör vi.

När vi gått igenom polishusets entrédörrar kom vi in i receptionen. Den var helt tom och ödslig men mitt i rummet fanns i varje fall en turordningsbiljettautomat av modernare snitt. Den levererade olika kölappar beroende på vilket av följande tre ärenden som man avsåg att besvara ordningsmakten med, nämligen passärenden, polisanmälningar och övriga ärenden. Vi trycker på knappen vid texten polisanmälningar. På väggen hänger en display som visar att aktuellt ärende för polisanmälningar är 167. Apparaten printar mödosamt ut vår kölapp och Tilda och jag stirrar förvånat ömsom på displayen ömsom på kölappen, nummer 439! Vi ser oss om kring inte en människa i lokalen och över 250 ärenden före vårt! Vi sjunker moloket ned på en av alla tomma bänkar i väntsalen. Inget händer, inte en människa syns till, allt är helt tyst så när som på ett väggur som sakta tickar fram tiden. Vi bereder oss på en lång väntan. En väntan som faktiskt inte blev särskilt lång eftersom det redan efter fem minuter öppnas en dörr in till lokalen där Tilda och jag sitter och väntar. En omisskännelig doft av i kastrull vidbränd ravioli breder ut sig i lokalen och skvallrar om att dörren vetter mot ordningsmaktens lunchrum. Genom ångorna inträder den av statsmaktens representanter som tvingats avbryta sin måltid för att ”tjäna, skydda och serva”. Inte Robocop precis kanske men väl en ganska reslig skåning. Eller reslig och reslig förresten. Han hade nog varit reslig för sisådär 30 år sedan. Nu var hans hållning böjd och av allt för mycket bilpatrulerande och kontorsarbete var han också påtagligt fetlagd kring buken.

Den åldrade konstapeln hasade genom lokalen i sina korksuleförsedda laddor vars slitna ovanläder perforerats med lufthål. Slutligen nådde han sin destination där han med den ljudlig suck sjönk ner på en påtagligt knirkande snurrstol som placerat bakom disken. Därefter trycker han på knappen för nästa ärende och plötsligt visas nummer 439 på displayen. Tilda och jag tittar återigen förvånat på varandra. Hur kunde detta komma sig? En enda knapptryckning och det är plötsligt vår tur! Var tog övriga 250 ärenden vägen? Vi stirrar ömsom på vår lilla papperslapp, ömsom på displayen. Ordningsmaktens representant kväver en raviolirap och viftar förstrött och vårt håll.

- Jaja kom sau, då ä er tur nu, låter han meddela på skorrande skånska.

Tilda och jag reser oss hastigt och skynda fram till disken. Eftersom brottet är nybegånget är vi måna om att inte i onödan sinka polisens snara gripande av de missdådare som stulit Tildas cykel. Jag tar genast till orda:

- Ja, vi vill polisanmäla en cykelstöld, den begicks helt nyligen och...
- Ramnummer
- Va?
- Vilket ramnummer hade cykeln?
- Eeh ramnummer? Inte vet jag, vad spelar det för roll? Min dotters cykel har blivit stulen för mindre än tjugo minuter sedan och inte ens 200 meter härifrån!
- Jaja men vi går på ramnummer vet du.
- Jag har ingen aning om ramnumret men cykeln är lätt att känna igen. Det är en crouchingcykel i lila flakelack. I hjulen snurrar förkromade döds skallor med gnistrande rubinröda ögon och från styrets ändar hänger halvmeterslånga niosvansade läderpiskor.
- Ja, ja det är nog bra men vi går på ramnumret ser du.
- Men jag har ju inte ramnumret i huvudet.

Konstapeln gör en paus, lutar sig mödosamt över disken samtidigt som han skjuter ner sina halvcirkelformade glasögon på nästippen. Hans trötta, vattniga ögon möter min blick över glasögonkanten när han säger:

- Då är det nog bättre att ni går hem, letar rätt på inköpskvittot, och när ni har ramnumret ringer 114 14 och anmäler det hela.
- Men, men då kanske tjuvarna hinner komma undan, säger jag i ett förtvivlat försök att få ordningsmakten att om inte utfärda rikslarm så i varje fall göra ett litet diskret anrop till de radiobilar som befinner sig i området!
- Min bästa herre, medan vi fört detta lilla samtal har det stulits ytterligare 3 – 5 cyklar i vår stad, seså gör nu som jag säger, adjö!

Det må tilläggas att såväl Tilda som jag var påtagligt molokna då vi med oförättat värv lämnat Justitia och åter stod ute på gatan. Inte nog med att Tildas ögonsten var stulen, ordningsmakten var dessutom i det närmaste helt ovillig att ens ta emot vår anmälan. Nu skulle det dock snart visa sig att farsen inte skulle sluta med detta. Nej då, även sista akten i detta tragiska stycke bjuder på en del svart komik.

Väl hemma igen satte jag mig vid min privata bokföring för att hitta inköpskvittot och därmed kanske också något dokument med det av spaningssskäl så viktiga ramnumret. Man kan nog utan vidare påstå att bokföring är ett i överkant pretentiöst uttryck för de olika skokartonger fyllda med viktiga, mindre viktiga och direkt ovikta papper och kvitton från de gångna årens privatekonomi. Hur som helst fick jag med viss ansträngning ned kartongerna från vinden och startade så det mödosamma arbetet med att finna nålen i höstacken. När den fjärde skokartongens innehåll tömts på köksbordet för granskning fann jag den viktiga papperslappen. Ett skrynkligt kvitto från Biltema där cykeln som sagt inköptes för något år sedan. En sådan lycka! Tilda och jag dansade en uppsluppen krigsdans kring det av kvitton översållade köksbordet med den åtråvärda papperslappen i högsta hugg. Nu var snart ordningen återställd och vi såg båda framför oss hur ordningsmakten med detta nummer som spaningsuppslag snabbt skulle kunna lösa mysteriet med den stulna cykeln. När vi sansat oss en aning kastades vi oss över telefonen och slog 114 14. Vi blev snar varse att man inte heller hos polisen möts av en mänsklig röst i telefon utan istället uppmanas man av en artificiell dito att medelst knapparna på sin telefon gaffla in sitt ärendes natur i en aldrig sinande ström av olika val och koder. Efter dylik process möttes jag så äntligen av en människa. I varje fall tror jag att det var en människa ty samtalet utvecklade sig på ett sätt som tyder på att motparten i andra änden av tråden gjorde anspråk på någon form av icke artificiell intelligens.

- Polisen i Skåne, vad har hänt?
- Jo, min dotter har fått sin cykel stulen, den var fin, hon tyckte mycket om den. Kan du hjälpa oss?
- Har ni ramnumret? Den troligen kvinnliga rösten klingade metalliskt, för ett ögonblick tvekade jag. Pratade jag med en människa eller en maskin?
- Jajamensan svarade jag samtidigt som jag i triumf höll upp den lilla papperslappen med ramnumret.
- Nåja, då kanske vi kan ta emot en anmälan.
- Oh, tack det var vänligt. Min dotter var hos en kompis och hade ställt cykeln...
- Uppge namn på målsäganden!
- Ehm, du menar min dotter?
- Ja, uppge namn på målsäganden, upprepade den metalliskt rösten entonigt.

Därefter följer en lång räkka med begäran om allehanda uppgifter och fakta i målet. Den metalliskt entoniga rösten frågar och i bakgrunden hörs ett lojt knackande på ett tangentbord. Proceduren tar rundligt med tid och man kan inte anklaga mottagaren av vår anmälan för att vara slarvig. Nej, tvärtom. Med stor nit nedplitar hon vår historia och för till och med upp vårt halvt osannolika påstående om att det troligen kan ha varit förövarens tidigare cykel som stod parkerad där Tildas stulna dito nyligen stått. När frågesvärmen ebbat ut och tangentbordsknackandet till sist avklingat, säger den entoniga rösten.

- Ja, då torde anmälan vara komplett.
- Oh, så bra då kan vi inte annat än med tillförsikt vänta nu då.
- Vänta på vad då?
- Att ni ska hitta cykeln och kanske också gripa tjuven förstås!

Jag hör hur rösten i andra änden kväver ett skratt varpå hon säger:

- Avslutningsvis undrar jag också om det räcker att jag muntligen förklarar för er att polisen inte aktivt jobbar med ärenden av denna karaktär.
- Vaddå jobbar ni inte med stölder?
- Neej inte cykelstölder, det har vi inte resurser till.

Vad faddricken svarar man på en sådan fråga?

- Nej det räcker inte, jag skulle gärna vilja att ni målar en fresk i polishusets entré och döper den till "cykelstölden"! Bara för att visa vilken syn rättsväsendet har på småbrott

Eller:

- Nej, men om ni lät Skånska teatern sätta upp en pantomimpjä i vilken de förklarar att cykelstöld är tillåtet så kanske jag skulle förstå!

Just när jag trodde att rättsväsendets ignorans var fullbordad levererar skrivbordspolisen ytterligare information.

- Till sist vill jag bara påminna om att om ni själva hittar cykeln får ni inte ta tillbaka den!
- Va...?
- Nej, det kan vara fråga om ett så kallat "god tro förvärv", därför får ni inte ta tillbaka cykeln.
- Aha, men polisen arbetar inte med denna typ av stölder?
- Nej, det är korrekt.
- Och om vi själva hittar cykeln får vi inte ta tillbaka den?
- Just det...

Sensmoralen i denna rättsröta blir således:

"Köp inga cyklar till dina barn. Köp dem en bultsax istället så kan de själva, helt gratis och utan någon som helst risk förse sig med vilken cykel de vill, när de vill".

Så var det med historien om Tildas cykel, nu väntar jag bara på att få en reklamation från tjuven. För inte kan det väl vara meningen att en nystulen cykels växlar trilskas lite ibland? Jag frågade visserligen inte polisen men jag utgår från att pajsar'n som nu trampar min dotters älskade cykel inte ska behöva acceptera den typen av defekter. Nej, någon jädrans ordning måste det väl ändå vara!

